

keloven beskytter kun de egentlige varemærker. Der findes dog en lang række retsfor skrifter, der giver beskyttelse til andre forretningskendetegn (se for eksempel markedsføringsloven, aktieselskabsloven, navneloven m.v.). Et forretningskendetegn er defineret ved at være ethvert kommercielt individualiserings- og differentieringsmiddel, der via sin symbolfunktion kan tjene som bindeled mellem en erhvervs virksomhed og dens kundekreds.

Der kan erhverves varemærkeret i Danmark på fire måder:

- 1) ved registrering i den danske Patent- og Varemærkestyrelse,
- 2) ved registrering i EU's varemærke- og designmyndighed – OHIM,
- 3) ved registrering via WIPO som Madridmærke, hvis denne videreføres til Danmark, og
- 4) ved ibrugtagning i Danmark.

Anvendelse af betegnelsen ® eller TM er uden betydning i Danmark. Der er fordele tilknyttet registrering frem for ibrugtagning såsom bevisstilling, prioritetskonstatering, bredere beskyttelse m.v. Registrering foretages ved ansøgning til Patent- og Varemærkestyrelsen, og der skal angives de varer/tjenesteydelser og de klasser, som registreringen vedrører. Krav om særpræg skal være opfyldt både for registrerede og ibrugtagne mærker. Der er ingen umiddelbare krav om brugspligt, dog skal ibrugtagning være sket inden 5 år fra registreringsprocedurernes afslutning. Den varemærkeret, der stiftes ved ibrugtagning, har normalt samme retlige styrke som den, der opstår ved registrering, men brugen skal vedvare for at opretholde retsbeskyttelsen. Varemærker kan have oprindelsesfunktion, individualiseringsfunktion og garantifunktion.

Efter varemærkelovens § 2 kan et varemærke bestå af alle arter tegn, der er egnet til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders, og som kan gengives grafisk, navnlig 1) ord og ordforbindelser, herunder slogans, personnavne, firmanavne eller navne på faste ejendomme, 2) bogstaver og tal, 3) figurer og afbildninger, eller 4) varens form, udstyr eller emballage. Denne liste er ikke udtømmende, idet både lyde og dufte kan registreres. Særpræg består af distinktivitet og må ikke bestå af almindelige ord/symboler eller være deskriptivt. Særprægskravet i varemærkeretten adskiller sig fra originalitetskravet i ophavsretten, idet et varemærke meget vel kan have fornødent særpræg, selv om mærkeindehaveren ikke selv har skabt det, og selv om det har været kendt i århundreder. Varemærker kan overdrages i eller uden forbindelse med den virksomhed, i hvilken den benyttes. Desuden kan licensrettigheder gives.

Beskyttelsen indebærer, at indehaver kan forbyde andre, der ikke har dennes samtykke, at gøre erhvervmæssig brug af tegn, der er identiske med eller som ligner varemærket, dersom enten brugen vedrører varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som dem, der er omfattet af varemærkeretten, eller der herved er risiko for forveksling (enten ved mærkelighed eller varelighed), herunder at det antages, at der er forbindelse mellem varemærkerne. Privat brug udgør dog ikke varemærkekrænkelser, ligesom varemærket kan miste sin beskyttelse ved degeneration, dersom varemærket er blevet til en almindelig betegnelse inden for branchen for den vare eller tjenesteydelse, som varemærket er registreret for.

Sanktioner

Der er igennem de seneste år sket en voldsom vækst i antallet af sager om krænkelse af immaterielle rettigheder. Således er der på visse varegrupper tale om over 300 pct. forøgelse af sager om import af ulovlige kopiprodukter. Det er derfor Dansk Folkepartis opfattelse, at de immaterialretlige sanktioner bør styrkes. Som straffelovens § 299 b i dag er forfattet, er der betydelige vanskeligheder ved at fremme straffesager om varemærkekrænkelser, da bevisproblemerne ofte er betydelige og processerne er bekostelige og ofte trækker i langdrag. Hertil kommer, at de idømte straffe eller tilkendte erstatninger typisk er ganske beskedne.

Ovenfor er redegjort for den materielle forskel imellem ophavsrets sager og varemærkesager. Hvad angår det strafmæssige, findes der ved krænkelse af ophavsretten hjemmel til straf i ophavsretslovens §§ 76-80: § 76, stk. 1, giver således hjemmel til at idømme bøde ved groft uagtsomme forhold, og § 76, stk. 2, hjemler fængsel op til 1 år og 6 måneder ved forsætlig krænkelse. Straffen kan stige op til 6 år, jf. straffelovens § 299 b. I varemærkelovens § 42 hjemles derimod alene bødestraf ved forsætlig krænkelse. Uagtsomme forhold er slet ikke strafbelagte. Ved særlig skærpente omstændigheder kan der idømmes op til 1 års fængsel.

Der ses således en tydelig forskel i straffebehandlingen mellem de to sagstyper. For Dansk Folkeparti er det imidlertid vanskeligt at se grunden til en sådan forskelsbehandling. Om man har en ophavsret eller en varemærkeret skal naturligvis ikke være afgørende for den strafferetlige beskyttelse, rettighedshaveren har. Det er den retstilstand, som nærværende lovforslag sigter til at skabe.